

[Undervisningsministeren.]

andet spørgsmål benægtende, hvad jeg altså ikke har gjort.

Fuglsang-Damgaard: Jeg vil gerne takke for svaret.

Når ministeren siger, at det ikke er rigtigt permanent at knytte HF-uddannelsen til en enkelt institution, er jeg for så vidt helt enig med ham, og det er sådan set heller ikke det, jeg har foreslået; jeg mener bare, at det kan være lige så rimeligt, da HF også forbereder til læreruddannelse, at knytte den til seminarier som f. eks. udelukkende til gymnasier. Jeg mener heller ikke, at HF ligefrem skulle være en redningsplanke for visse seminarier, men jeg mener alligevel, at det kan være en overvejelse værd, om man ikke også af pædagogiske grunde skal prøve på at bevare i hvert tilfælde nogle HF-kursus ved enkelte seminarier.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg kan ikke være vældig uenig med hr. Fuglsang-Damgaards sidste replik. Blot den ene bemærkning, at i jo højere grad vi knytter HF alene til seminarierne, i jo højere grad løber vi faren for, at den bliver den blindgyde, som vi er enige om at den ikke må være.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Fuglsang-Damgaard* til undervisningsministeren:

„Deler ministeren den opfattelse, at seminarierne — ligesom f. eks. i Sverige — bør udbygges til storseminarier i tilslutning til et universitet, eventuelt Danmarks lærerhøjskole, og ville det i så fald ikke være rimeligt, at der snart nedsættes et sagkyndigt udvalg, der fik til opgave at kulegrave alle herhenhørende problemer?“

Fuglsang-Damgaard: Mit spørgsmål kan måske forstås således, at jeg uden videre går ud fra, at ministeren er enig med dem, der mener, at vi skal til at oprette mastodontlæreruddannelsesanstalter. Det er ikke min hensigt med spørgsmålet at antyde noget sådant. Flere af mine kolleger har imidlertid spurgt mig, foranlediget ved ud-

talelser af et medlem af Danmarks Lærerforenings bestyrelse, som vel er påvirket af svensk tankegang, og enkelte bladmeddelelser, om også undervisningsministeren deler denne opfattelse, der bevidst stiler mod nedlæggelse af en del seminarier og specielt dem, der ligger på landet og i mindre byer, og det vil igen sige bestående statsseminarier. I hvert fald er der skabt en vis uro og usikkerhed, altså momenter, som aldrig gavner et arbejde.

Jeg kan godt se, at der kan være en pædagogisk idé i at oprette store seminarier. Den stigende specialisering kan bedre tilgodeses, der er mulighed for en koncentration af differentierede lærerkræfter, men menneskelige, opdragelsesmæssige og kulturelle værdier går på den anden side tabt. Problemet er, så vidt jeg kan skønne, sat under debat, og for at denne debat ikke skal få et ensidigt forløb, er det, jeg foreslår, især hvis ministeren tilslutter sig tanken om store seminarier, at der i god tid nedsættes et sagkyndigt udvalg, som får til opgave at belyse de problemer, der står i forbindelse med en eventuel total ændring af læreruddannelsesanstalterne, alt under hensyntagen til det erfaringsmateriale, der foreligger andetstedsfra, f. eks. Tyskland, hvor i hvert fald læreruddannelsen i Hamborg er et led i selve universitetet, og England, hvor der gennem længere tid har bestået en forbindelse mellem universitet og seminarium. Nedsættelsen af det foreslåede udvalg kan bidrage til, at der ikke oparbejdes en indstilling, der ikke hviler på tilstrækkelig fyldige oplysninger.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg er glad for, at hr. Fuglsang-Damgaard anerkender, at det kan være pædagogisk rigtigt at lave forholdsvis store seminarier. Forholdet er jo det, at ved den nye læreruddannelseslov blev de obligatoriske fag ved seminarierne begrænset og den pædagogiske uddannelse og linjefagsuddannelsen stærkt udvidet, og for at gennemføre en uddannelse af denne karakter er det selvfølgelig hensigtsmæssigt og måske oven i købet nødvendigt at tilstræbe større seminarier. For det første er noget større seminarier en forudsætning for, at eleverne kan få et bredt udvalg af linjefag at vælge imellem — det er det samme problem, vi